

# ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

כו.

עין משפט  
גזר מצוה

ר"ג א מ"י פ"ו מהלכות  
אבל הלכה י טו"ע  
י"ד ס"י ש"ס ספ"ק ג'  
ר"ד ב מ"י פ"א ה הלכה  
ב ספ"ק ע"ג ד' ר"ג  
טו"ע"ע ס"י ש"ס ספ"ק  
פ'  
ר"ב ג ד ה מ"י פ"ו  
הלכה ב טו"ר י"ד מ'  
מ'  
ר"ב ו ז ח מ"י פ"ה  
הלכה י"ח טו"ר י"ד מ'  
ש"ס  
ר"ב ט מ"י פ"ו הלכה  
ח טו"ר מהלכות  
מלכות הלכה ד'  
י"ח י"י מ"י פ"ה מהל' אבל  
הלכה י"ח טו"ר י"ד  
מ'  
ר"ב כ ל מ"י פ"ג  
הלכה ו ספ"ק ע"ג  
ש"ס טו"ע"ע ס"י ש"ס  
ספ"ק ז'  
ר"ב מ טו"ע"ע ס"י  
ר"ב ג מ"י פ"ה הלכה ז'  
טו"ר ס"י מ"ה  
ר"ב ס מ"י פ"ה  
הלכה ג מ"י פ"ה  
ר"ב ע מ"י פ"ו  
מהלכות י"ט הלכה  
כ טו"ע"ע י"ד ס"י מ"ה  
ספ"ק א וטו"ע"ע א"ח ס"י  
מקמ ספ"ק א'  
ר"ב פ מ"י פ"ה מהל'  
אבל הלכה ה טו"ע"ע  
ש"ס ס"י ש"ס  
ר"ב צ ק מ"י פ"ג  
הלכה ז טו"ר ס"י  
ש"ס  
ר"ב ר מ"י פ"ה הלכה  
א טו"ע"ע ס"י ש"ס  
ספ"ק ב'

**אם יבול למעט בעסקו ימעט.** פירש בקונטרס כסודותו ונראה  
דדבר האבד קאמר וכן פ"י לעיל (ד' ג'). גזי על כל הממס  
כולן ראה ממעט צעסקו ראה אינו ממעט וגם הרב פירש לעיל דדבר  
האבד עושה צנעא צמון צימו נראה לפירשו דהכא מיירי בצביו

ואינו ומשום דהולך דדרך המירו לו  
שיגלגל עמהם אם אינו יכול למעט  
דשאר ממס אינו ממעט כלל אם  
אינו רוצה ואי מיירי הכא בשאר  
ממס צריך לומר להפך הולך דדרך  
ואינו נוהג אצילות כל כך ומתנחם  
יותר אסור להרבות צעסקו יותר  
מאותו שיש צביו ואינו מתנחם  
וה"ר יוסף פירש דהכא ימעט צעסקו  
לקנות זורכי סעודה ולפי שו"ך  
דדרך רגיל לקנות זורכי סעודה יותר  
מצביו שיש לו קונים עזרו וגם  
מואל צביו הרבה משום הכי נקט  
הולך דדרך ומה שפירש בקונטרס  
דאיירי כשאמרו לו על מיתת קרובו  
כשהיה דרך לא ידענא אי צעי  
למינר דאיירי צמולך כסודותו ממקום  
למקום כדפי' בקונטרס ור"ל דשמה  
שרי ליה לדידה למכור כסודותו דכיון  
דהולך ראותו כבר וטרה וכן ולא  
פסע צהליכות שלל היה יודע לישב  
צביו שיכול לשומרה או שמה  
הקונטרס ר"ל משום דאמרינן לעיל  
(ד' ג'). שבת ראשונה אינו יוצא  
מפתח צימו וזה אינו קושיא דלע"פ  
שאינו יוצא מפתח צימו צעיר הא  
אמרינן (לעיל ד' טו): יאל לדרך  
(ס' חולך ונכנס לעיר) אלמא מותר  
ללכת (י"ב) ושמא דוקא דצבר האבד  
מותר ללכת לדרך: **מן המנחה**  
**ולמערה.** פי' צמספות הרב דמספקא  
ליה אי מנחה גדולה אי מנחה קטנה  
דמקודם לכן אינו יושב עליה נראה  
לי דמכאן סמכו שלא לישב ע"ג כסא  
וספסל א"פ שאין ראה גמורה  
דשאני מטה האולי רצ"ח כשייה ולא  
מנינו כפייה צכסא וספסל:  
**ואין מו"ליבין לבית האבא.** זאת  
המשנה על כרחיך נקדמה  
צדיפך ושמא כל זה מן הצרייתא  
דלמעלה כמו שפירש צמספות צההיא  
כלן כמו שפירש למעלה ושמא צכסר  
הרב הימה כמורה מנוף הצרייתא  
ולא הוצרך לפרשו או לו היה כמזב  
צכסרו כלל ואין מו"ליבין כו' וכן מוכיח  
ידענא אי קאי האי צראשונה היו  
מו"ליבין אמוגמר וצמסיס דלמך אין  
מצרכין הא דתמי מיימין אי  
למתניתין קאי דקמי מצרכין ואתה  
צצראה היא צראשונה מו"ליבין כו'  
דלמתניתין קאי ועוד כיון שפירש  
התקינו שיהו הכל מו"ליבין כו'  
ומתניתין לאחר תקנה:

**יגלגל עמהן.** ואינו עושה כסורה צפני עזמו אלא עם כסורה: **אף**  
**על גב שאין לו.** לאכל אחר השבת אלא יום אחד: **קרביטיו.** לרעותיו  
שהוא כעין מרניפני"א: **ערסא דגדא.** מטה שמייחדים אותה למזל  
טוב ואין משתמשין בה כלום אלא מייחדין אותה לשרות מזל טוב  
עליה: **דללא.** עור: **סירוגו מסוכו.**  
מכניס לרעות מן חורי עזי המטה:  
**על גבה.** והעור כפול על העד:  
**נקיטיו.** עניס יוצאין ממוקנין  
למראשותיו ולמרגלותיו ונותנין עך  
ארוך עליהן ונותן הסדינין עליהם  
לשמור מהצוביסי: **אין מצרכין.**  
על הריח צצית האכל: **המנחמין.**  
קרבינו מציאין ענייסי של אולכין:  
**מתני' אסקוטלא.** תמחוי: **פוערין**  
**אם הרביסי.** שאומריס למנחמין  
לכו לצמיסי: **אין מניחין מטה**  
**במועד צרחו.** להספדיו: **ולא על**  
**נשים לעולם.** שזופעות וציה: **גמ'**  
כליכה

**אם יבול למעט בעסקו ימעט ואם לאו**  
יגלגל עמהן תנו רבנן <sup>א</sup> מאימתי כופין את  
המטות משיצא מפתח ביתו דברי ר' אליעזר  
רבי יהושע אומר <sup>ב</sup> משיסתם הגולל מעשה  
שמת רבן גמליאל הוקן כיון שיצא מפתח  
ביתו אמר להם רבי אליעזר כפו ממותיכם  
וכיון שנסתם הגולל <sup>ג</sup> [אמר להם רבי יהושע  
כפו ממותיכם] אמרו לו כבר כפינו על פי  
זקן ת"ר <sup>ד</sup> מאימתי זוקפין את המטות בערב  
שבת מן המנחה ולמעלה אמר רבה בר הונא  
ד אף על פי כן אינו יושב עליה עד שתחשך  
<sup>ה</sup> ולמוציא שבת אע"פ שאין לו לישב אלא  
יום אחד חוזר וכופה תנו רבנן <sup>ו</sup> הכופה ממתו  
לא מטתו בלבד הוא כופה אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו הוא כופה  
ואפילו יש לו עשר מטות בעשרה מקומות כופה את כולן ואפילו חמשה  
אחין ומת אחד כולן כופין <sup>ז</sup> ואם היתה מטה המיוחדת לכלים אין צריך לכפותה  
דרגש אין צריך לכפותה אלא זוקפו רבן שמעון בן גמליאל אומר <sup>ח</sup> דרגש  
מתיר את קרביטיו והוא נופל מאיליו <sup>ט</sup> מאי דרגש אמר עולא ערסא דגדא  
אמר ליה רבה אלא מעתה גבי מלך <sup>י</sup> דתנן <sup>יא</sup> כל העם מסובים על הארץ והוא  
מיסב על הדרגש מי איכא מידי דעד האידיא לא אותביניה והשתא מותבינן  
ליה מתקף לה רב אשי מאי קושיא מידי דהוה אאכילה ושתייה דעד  
האידיא לא אותביניה ולא אשקיניה השתא אותביניה ואשקיניה אלא אי  
קשיא הא קשיא <sup>יב</sup> (דתנן) דרגש אינו צריך לכפותה אלא זוקפו ואי ערסא  
דגדא אמאי אינו צריך לכפותה הא <sup>יג</sup> (תנן) <sup>יד</sup> הכופה מטתו לא מטתו בלבד  
הוא כופה אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו כופה ומאי קשיא מידי דהוה  
אמטה המיוחדת לכלים דתניא אם היתה מטה המיוחדת לכלים אינו צריך  
לכפותה אלא אי קשיא הא קשיא רבן שמעון בן גמליאל אומר דרגש מתיר  
קרביטיו והוא נופל מאיליו ואי סלקא דעתך ערסא דגדא מאי קרביטין אית  
ליה <sup>טו</sup> כי אתא רבין אמר ליה ההוא מרבנן ורב תחליפא בר מערבא שמויה  
דהוה שכיח בשוקא הגילדאי מאי דרגש ערסא דצלא <sup>טז</sup> איתמר נמי אמר ר'  
ירמיה דרגש סירוגו מתוכו מטה סירוגה על גבה אמר רבי יעקב בר אהא  
אמר רבי יהושע בן לוי <sup>טז</sup> הלכה כרבן שמעון בן גמליאל <sup>יז</sup> (איתמר נמי) אמר  
רבי יעקב בר אהא אמר רבי אסי <sup>יח</sup> מטה שנקליטייה ווצאין זוקפה דריו <sup>יט</sup> תנו  
רבנן ישן על גבי כסא על גבי <sup>כ</sup> אודייני גדולה <sup>כא</sup> על גבי קרקע לא יצא ידי  
חובתו אמר רבי יוחנן שלא קיים כפיית המטה תנו רבנן <sup>כב</sup> מכבדין ומרביצין  
בבית האבל ומדיחין קערות וכוסות וצלוחיות וקיתונות בבית האבל <sup>כג</sup> ואין  
מביאין את המוגמר ואת הבשמים לבית האבל אינו והא תני בר קפרא אין  
מכרכין לא על המוגמר ולא על הבשמים בבית האבל ברוכי הוא דלא  
מכרכין הא אתוויי מיייתי לא קשיא הא בבית האבל <sup>כד</sup> הא בבית המנחמין:  
**מתני' :** אין מו"ליבין לבית האבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון  
אלא בסלים <sup>כה</sup> ואין אומרים ברכת אבלים במועד אבל עומדין בשורה  
ומנחמין ופוטרין את הרבים <sup>כו</sup> אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל  
את ההספד <sup>כז</sup> ולא של נשים לעולם מפני הכבוד: **גמ'** תנו רבנן בראשונה  
היו מו"ליבין בבית האבל עשירים בקלותות של כסף ושל זהב ועניים בסלי  
נצרים של ערבה קלופה והיו עניים מתביישים <sup>כח</sup> התקינו שיהו הכל מביאין  
בסלי נצרים של ערבה קלופה מפני כבודן של עניים תנו רבנן <sup>כט</sup> בראשונה  
היו משקין בבית האבל עשירים בזכויות לבנה ועניים בזכויות צבועה והיו  
עניים מתביישים התקינו שיהו הכל משקין בזכויות צבועה מפני כבודן של  
עניים <sup>ל</sup> בראשונה היו מגלין פני עשירים ומכסין פני עניים מפני כבודן והיו עניים  
מתביישים התקינו שיהו מכסין פני הכל מפני כבודן של עניים <sup>לא</sup> בראשונה היו מוציאין עשירים בדרגש ועניים  
בכליכה

לא מטתו בלבד הוא כופה אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו הוא כופה  
ואפילו יש לו עשר מטות בעשרה מקומות כופה את כולן ואפילו חמשה  
אחין ומת אחד כולן כופין <sup>ז</sup> ואם היתה מטה המיוחדת לכלים אין צריך לכפותה  
דרגש אין צריך לכפותה אלא זוקפו רבן שמעון בן גמליאל אומר <sup>ח</sup> דרגש  
מתיר את קרביטיו והוא נופל מאיליו <sup>ט</sup> מאי דרגש אמר עולא ערסא דגדא  
אמר ליה רבה אלא מעתה גבי מלך <sup>י</sup> דתנן <sup>יא</sup> כל העם מסובים על הארץ והוא  
מיסב על הדרגש מי איכא מידי דעד האידיא לא אותביניה והשתא מותבינן  
ליה מתקף לה רב אשי מאי קושיא מידי דהוה אאכילה ושתייה דעד  
האידיא לא אותביניה ולא אשקיניה השתא אותביניה ואשקיניה אלא אי  
קשיא הא קשיא <sup>יב</sup> (דתנן) דרגש אינו צריך לכפותה אלא זוקפו ואי ערסא  
דגדא אמאי אינו צריך לכפותה הא <sup>יג</sup> (תנן) <sup>יד</sup> הכופה מטתו לא מטתו בלבד  
הוא כופה אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו כופה ומאי קשיא מידי דהוה  
אמטה המיוחדת לכלים דתניא אם היתה מטה המיוחדת לכלים אינו צריך  
לכפותה אלא אי קשיא הא קשיא רבן שמעון בן גמליאל אומר דרגש מתיר  
קרביטיו והוא נופל מאיליו ואי סלקא דעתך ערסא דגדא מאי קרביטין אית  
ליה <sup>טו</sup> כי אתא רבין אמר ליה ההוא מרבנן ורב תחליפא בר מערבא שמויה  
דהוה שכיח בשוקא הגילדאי מאי דרגש ערסא דצלא <sup>טז</sup> איתמר נמי אמר ר'  
ירמיה דרגש סירוגו מתוכו מטה סירוגה על גבה אמר רבי יעקב בר אהא  
אמר רבי יהושע בן לוי <sup>טז</sup> הלכה כרבן שמעון בן גמליאל <sup>יז</sup> (איתמר נמי) אמר  
רבי יעקב בר אהא אמר רבי אסי <sup>יח</sup> מטה שנקליטייה ווצאין זוקפה דריו <sup>יט</sup> תנו  
רבנן ישן על גבי כסא על גבי <sup>כ</sup> אודייני גדולה <sup>כא</sup> על גבי קרקע לא יצא ידי  
חובתו אמר רבי יוחנן שלא קיים כפיית המטה תנו רבנן <sup>כב</sup> מכבדין ומרביצין  
בבית האבל ומדיחין קערות וכוסות וצלוחיות וקיתונות בבית האבל <sup>כג</sup> ואין  
מביאין את המוגמר ואת הבשמים לבית האבל אינו והא תני בר קפרא אין  
מכרכין לא על המוגמר ולא על הבשמים בבית האבל ברוכי הוא דלא  
מכרכין הא אתוויי מיייתי לא קשיא הא בבית האבל <sup>כד</sup> הא בבית המנחמין:  
**מתני' :** אין מו"ליבין לבית האבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון  
אלא בסלים <sup>כה</sup> ואין אומרים ברכת אבלים במועד אבל עומדין בשורה  
ומנחמין ופוטרין את הרבים <sup>כו</sup> אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל  
את ההספד <sup>כז</sup> ולא של נשים לעולם מפני הכבוד: **גמ'** תנו רבנן בראשונה  
היו מו"ליבין בבית האבל עשירים בקלותות של כסף ושל זהב ועניים בסלי  
נצרים של ערבה קלופה והיו עניים מתביישים <sup>כח</sup> התקינו שיהו הכל מביאין  
בסלי נצרים של ערבה קלופה מפני כבודן של עניים תנו רבנן <sup>כט</sup> בראשונה  
היו משקין בבית האבל עשירים בזכויות לבנה ועניים בזכויות צבועה והיו  
עניים מתביישים התקינו שיהו הכל משקין בזכויות צבועה מפני כבודן של  
עניים <sup>ל</sup> בראשונה היו מגלין פני עשירים ומכסין פני עניים מפני כבודן והיו עניים  
מתביישים התקינו שיהו מכסין פני הכל מפני כבודן של עניים <sup>לא</sup> בראשונה היו מוציאין עשירים בדרגש ועניים  
בכליכה

שמעון בן גמליאל דרגש מתיר קרביטין והוא נופל. איתמר נמי אמר ר' ירמיה, דרגש סירוגו מתוכו. מטה  
שנקליטייה ווצאין, זוקפה דריו. כלומר, אינו צריך לכפותה. ת"ר מאימתי זוקפין את המטות ביערב שבת, מן  
המנחה ולמעלה. ואעפ"כ אסור לו לישן עליה עד שתחשך. ולמוציא שבת, אע"פ שלא נשאר לו משיבת ימי  
אצילות אלא יום אחד בלבד, חוזר וכופה מטותיו. ת"ר ישן על גבי מטה על גבי אודייני ועל גבי ספסל  
על גבי קרקע לא יצא ידי חובתו, ואמר ר' יוחנן מפני שלא קיים כפיית המטה. ת"ר מכבדין ומרביצין  
ומדיחין את הקערות כוסות וקיתונות וצלוחיות בבית האבל, ואין מביאין מגומר בבית האבל. ואוקימנא, הא  
דתי בר קפרא, אין מכרכין על המגמר ועל הבשמים של בית האבל, הבני דמיימי בבית המנחמין. מתני'  
מוליכין בבית האבל, עשירים בקלותות של כסף ושל זהב, ועניים בסלי נצרים כו'. וכך היו משקין בבית  
האבל את העשירים בזכויות לבנה, ואת העניים בזכויות צבועה כו'. וכך היו מגלין את מתן עשירים, ועניים

(א) שמחות פ"ה, (ב) שמחות  
ד: סנהדרין מו: שבת קנ"ב:  
(ג) ר"ש, (ד) סנהדרין כ:  
ע"ש, (ה) נדרים טו. ע"ש  
סנהדרין ש"ג, (ו) (ז"ל)  
דמילא, (ח) (ז"ל מילא),  
(ט) ג"ז שם תענית ז: מדרס  
(י) נדרים טו: סנהדרין  
כ. ע"ש, (י"א) נדרים טו:  
סנהדרין כ: ע"ש, (י"ב) ר"ש  
מ"ו ונרס אומר, (י"ג) לעיל כ.  
ע"ש, (י"ד) (שי מ"ב) צ"ב  
קמ"ד. ר"ה אודייני,  
(י"ה) [תוספתא מ"ה פ"ט],  
(י"ו) (ז"ל ועל נכנס לעיר  
חולך).

**הגהות הגר"א**  
[א] ג' ערסא דללא אמר  
ר"י כ"ל ע"ה וצ"ל איתמר נמי  
ליתא צבניה וצ"ל ומה גרסא  
צנדרים: [ב] שם גרסא  
ע"ז מ"ו כ"י כ"ל:

**לעזי רש"י**  
טריפטיני"א [טריפטיני"א].  
אילי: מן שהותא (למי  
שנשאו אחרו).

**מוסף רש"י**  
מישטתם הגולל. וכו  
סכיו של אלו המ  
(כחובות ד:). ערסא  
דגדא. וטבין וירי ערין  
מטה ושמן צבית ולא היו  
משתמשין בהן כלל אלא  
למל הבית מנחמ משום  
יחוס. גלג, מזל דומה לו  
(שבת סו): גד גדי וטוק  
לא (הדרן כ:). דרדן  
האידיא לא אותביניה.  
עד הנה לא ישב על אותה  
מטה. שרי מנחמ היא לוי  
ביתו, והשתא. דללא הוא  
צעיף לאותמה עליה. מהיכא  
מיוקן לו (שם). והשתא  
אובליניה ואשקיניה.  
מלל חמריס (שם) הי' אפי"ג  
דלולא שמה לא ימידי עליה  
השקא ימידי (נדרים נ:).  
אלא אי קשיא. אדענא,  
הא קשיא עליה דמיס  
צנעלמא דרגש אין צריך  
האכל לכפותו (סנהדרין כ:  
מנחם הכרטיס למעלה  
נדרים שם). אלא זוקפו.  
צמעמדי על שי כרעיו דריו  
(שם). ואי ערסא דגדא.  
דמטה חסובה היא על כך.  
אמאי אינו צריך לכפותה  
(שם). הא תניא הכופה  
ממתו כו'. וזו נמי הוכחה  
ומטה חסובה היא צריך  
לכפותה. אלא ש"מ דרגש  
לאו ערסא דגדא הוא (שם).  
המויוחדת לכלים. יתן  
עליה כלים, והואיל אין  
טעניס עליה אין צריך  
לכפותה (שם). מתיר  
קרביטיו. בימי אכלו.  
קרביטיו, ללולא (סנהדרין  
שם). מאי קרביטין אית  
ליה. האל כסאר מטות  
עשין אותה מטת (שם) התי  
קיס לכו דללא הוו עשין  
קרביטיו, שפיה עומת  
להפקתן אלא עומת  
מנחמ לעולם (נדרים שם).  
בשוקא דגילדא. לרענן  
(סנהדרין שם). ערסא דצלא.  
וכמתניין אותה הוה טפל וכן  
גבוהין מסירוגו למעלה,  
(שם). דרגש סירוגו. קשימת.  
הרעות על גבי אלוות המטה (שם).  
מטה סירוגה על גבה. התלסיס  
מרכינין על אלוות ומיכן ואלוה  
והוא (שם). הלכה כ"ר שמעון  
בן גמליאל. דלמך ממיל קרביטין  
(נדרים שם). אודייני. מכספס  
גדולה (לעיל כא).

## רבינו חננאל

אם יכול למעט בעסקו,  
כלומר שלא יקנה ולא  
ימכור [ומעט], ואם לאו  
יגלגל עמהן, כלומר יקנה  
צרכי הדרך ודברים שיש  
בהן חיי נפש. ת"ר מאימתי  
כופין המטות, משיצאין  
המת מן הבית, דברי  
ה"ר אליעזר ר' יהושע  
אומר, משיסתם הגולל.  
וקיימא לן כ"ר יהושע,  
דאין אצילות נוהגת אלא  
משיקבר המת ויסחם  
הטה הפכה מטתו  
לא מטתו בלבד הוא כופה  
אילו כל מטות שיש בבית,  
ואפילו זה שיש מטות  
בבשר מקומות, כופה  
את כולן, ואפילו חמשה  
אחין, ומת אחד מהן,  
כולן כופין. ואם היתה  
מיוחדת לכלים, ואינה  
עשויה לישן, אין צריך  
לכפותה. דרגש, אין צריך  
לכפותו אלא זוקפו דריו.  
ואמר עולא האי דרגש  
מיסא דגדא הוא, פירוש  
הטה העשויה לכבוד מזל  
הבית, ואין אדם ישן עליה.  
וידחו דבריו, ואסיקנא  
דרגש הוא ערסא דצלא,  
פירוש מטה של עור. כי  
פירוש צלא עור, [והוא]  
עור נטוי וקשרו בחבליים  
על המלכות ומסורגות  
מלכות המטה בחבליים  
הללו והעור בחוכם. וכיון  
שמעמדין אותה ישנן  
על גבי העור, ואמר רבן

שמעון בן גמליאל דרגש מתיר קרביטין והוא נופל. איתמר נמי אמר ר' ירמיה, דרגש סירוגו מתוכו. מטה  
שנקליטייה ווצאין, זוקפה דריו. כלומר, אינו צריך לכפותה. ת"ר מאימתי זוקפין את המטות ביערב שבת, מן  
המנחה ולמעלה. ואעפ"כ אסור לו לישן עליה עד שתחשך. ולמוציא שבת, אע"פ שלא נשאר לו משיבת ימי  
אצילות אלא יום אחד בלבד, חוזר וכופה מטותיו. ת"ר ישן על גבי מטה על גבי אודייני ועל גבי ספסל  
על גבי קרקע לא יצא ידי חובתו, ואמר ר' יוחנן מפני שלא קיים כפיית המטה. ת"ר מכבדין ומרביצין  
ומדיחין את הקערות כוסות וקיתונות וצלוחיות בבית האבל, ואין מביאין מגומר בבית האבל. ואוקימנא, הא  
דתי בר קפרא, אין מכרכין על המגמר ועל הבשמים של בית האבל, הבני דמיימי בבית המנחמין. מתני'  
מוליכין בבית האבל, עשירים בקלותות של כסף ושל זהב, ועניים בסלי נצרים כו'. וכך היו משקין בבית  
האבל את העשירים בזכויות לבנה, ואת העניים בזכויות צבועה כו'. וכך היו מגלין את מתן עשירים, ועניים